

de holdt Distriktslægen i længere Tid, men da denne ikke kunde kurerer det, opgav han det og lod det komme ud paa Kommunehospital. Da Barnet havde ligget der i længere Tid under Behandling, erklærede Lægen derude, at han ikke kunde kurerer det paa anden Maade, end ved at sætte Benet af, men dertil sagde Faderen: Nei, det skal ikke ske, og han tog nu Barnet hjem. — Familien har nu søgt til denne Mand, han har havt Barnet i Pleie i et halvt Aars Tid, og Barnet kommer sig nu Dag for Dag; dette tror jeg afgiver et godt Bevis for, at Saadant ikke altid er Kvalfalveri. Dette har ligget mig saa meget paa Sinde, fordi det ærede Medlem fra Bygde netop nævnte Kvalfalveri; jeg tror ikke, man kan betragte det som Kvalfalveri, hvorved et Menneske kan komme sig. Jeg veed ikke, om det høie Ministerium og det høie Thing vil have sin Opmærksomhed henvendt paa denne, jeg vil rent ud sige det, Gren af vor legemlige Udviſting. Jeg tror ikke, man kan give Medhold deri, at Alt af den Slags er Kvalfalveri. Lad os affkaffe al Dvertro, Signen, Maalen, Visen igjen og Sligt, men at man ogsaa skulde affkaffe det, som kan bevirke, at Folk kunne kureres, kan jeg slet ikke give Medhold. Man har en stor Mængde Beviser for, at denne Mand har kureret Mangfoldige, han vil kunne fremlægge mange Beviser derfor, hvorimod Lægenes Hensynsløshed tilsidst ikke veed Andet at sige, end: Nei, vi vide ikke Andet at gjøre, end at Mennesket maa af med det og det Lem. Jeg synes, at det er Rigsdagens Pligt, at arbejde hen til, at dette Forhold kunde blive ordnet paa den Maade, at en saadan Mand fik Lov til at praktisere. Nu sidder han arresteret; jeg veed ikke ret, men det er vistnok 4 Maaneders simpelt Fængsel. Han er da ialtsald sat ud af Stand til at hjælpe Folk, hvad han har stærk Villie til, som ogsaa til at gavne netop den fattige Klasse ved at praktisere og kurerer uden Betaling for den. Det er netop et stort Gode, at den fattige Mand kan søge hen til en saadan Mand og faae Raad og Lægemidler, og han tager ikke en Stilling derfor.

Formanden: Det ærede Medlems Udtalelser foranledige mig til at bemærke, at et Overblik over Lægelovgivningen eller et andet Parti af Lovgivningen vel kan være berettiget som en Kritik over Regjeringens eller Administrationens Foranstaltninger eller som Grundlag for en Opfordring til Regjeringen, men at derimod, en Indgaaen paa Enkelthederne i Lovgivningen eller en Udførelse af positive Data uden andet Diemed end det at oplyse en enkelt Del af Lovgivningen ikke kan være tilladt, under Finantslovens Behandling.

Abretten: Jeg beklagede for, at jeg ikke var i Besiddelse af de statistiske Oplysninger, men jeg blev stærkt paavirket af dette Emne, som jeg synes ikke burde være ude af al Betragtning. Hermed skal jeg da slutte, idet jeg indstændig anmoder det høie Thing om at tænke alvorligt over denne Sag og over, om den ikke kunde ordnes saaledes, at der ligesom kunde være en Gren udenfor Lægenes Omraade, hvor en saadan Mand kunde have Lov til at praktisere.

J. Mee: Naar jeg har tilladt mig at begjære Ordet, saa er det foranlediget ved nogle Uttringer, som i Formiddagsmødet fremførtes af det ærede Medlem for Kolding. Det ærede Medlem sagde, at han fandt, at Kjøbenhavn igrunder var for stor; det lod til, at han kunde ønske, at den snart kunde blive noget mindre. Det var ikke godt, mente han, at en saa lille Stat som Danmark havde en saa stor Hovedstad, og han tilføiede tillige, at naar Taler er om at bevilge til forskjellige Indretninger her i Kjøbenhavn store Summer, da vækker det aldrig nogen Forundring, hvorimod man altid beklagede sig, naar man skal bevilge Noget til forskjellige Indretninger udenfor Kjøbenhavn. Dette satte han i Forbindelse med forskjellige Udtalelser, der ere fremkomne angaaende de vestjydske Sernbaner og den Opposition, der jo fra flere Sider er bleven rettet tidligere derimod; hvori han altsaa, maa jeg antage, vilde se en Bestræbelse efter mindre at fremme Provindsjernes Læve end Kjøbenhavns, og i det Hele